

Но днесъ не се стърпѣ. Стомахътъ, гладенъ, го присвива отъ снощи и чакъ искри изкарва на очитѣ му. Не, ще отиде да занесе на Велка едничката си гжска и ще го помоли за единъ сомунъ хлѣбъ. Не проси я?

Дигна се дѣдо Дѣлю и право при Велка.

— Съседе, прощавай, ама така и така. Свидно ми е да я изямъ безъ хлѣбъ. Пъкъ на бедния хлѣбътъ му е храната.

— Добре, приемамъ я, но ако я раздѣлишъ по равно на шесть части. Ние сме шесть души въ кжщи.

Дѣдо Дѣлю заколи гжската и започна да я дѣли:

— На тебе, като глава на кжщата, се пада главата, заповѣдай. На жена ти, като домовница, защото все стои въ кжщи, се пада търтата. Краката пъкъ на двамата ти сина. Тѣ все търчатъ нагоре-надолу по работа и те подкрепятъ на старини. На дветѣ ти дъщери давамъ крилетѣ. Тѣ днесъ сж въ твоята кжща, но утре-други день ще хврѣкнатъ въ друга, шомъ ги задомишъ. А пъкъ на мене като човѣкъ глупъ, се пада тоя трупъ!“

Велко се засмѣ отъ все сърдце и каза да дадатъ на дѣда Дѣля цѣлъ човалъ брашно.

Чу за станалото и единъ беденъ селянинъ отъ края на селото. Той имаше шесть гжски, а нѣмаше хлѣбъ. „Шомъ на дѣда Дѣля дадоха за една гжска толкова много — помисли си беднякътъ — какво остава за мене? Най-малко петъ човала ще отмѣкна азъ. — Запжтва се той — и право при Велка.

— Добре, — рече Велко. Приемамъ ги, но ако ги раздѣлишъ по равно. Петъ гжски на шесть души.

Мжчи се беднякътъ тѣй, мжчи се инакъ — нищо не излиза. Най-сетне решаватъ да повикатъ дѣда Дѣля. Тѣй и тѣй, дѣдо Дѣлю. Наи-

